

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-257/05)

(2005/C 217/53)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 17 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Enrico Traversa i Wolfganga Bogensbergera, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że ustanawiając w § 21 ust. 4 Kesselgesetz (¹), że jedynie wnioskodawcy mający siedzibę w Austrii mogą zostać upoważnieni do wykonywania zadań inspekcji kotłów (Kesselprüfstelle) Republika Austrii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 49 WE;
- 2) obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W myśl art. 49 WE ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług wewnątrz Wspólnoty są zakazane w odniesieniu do obywateli Państw Członkowskich mających swe przedsiębiorstwo w państwie Wspólnoty innym niż Państwo odbiorcy świadczenia.

Paragraf 21 Kesselgesetz Republiki Austrii reguluje warunki udzielenia upoważnienia do wykonywania zadań inspekcji kotłów. Zgodnie z ustępem 4 tego paragrafu upoważnienie może zostać udzielone tylko tym wnioskodawcom, którzy mają siedzibę w Austrii. Inspekcja urzędzeń ciśnieniowych mająca siedzibę w innym Państwie Członkowskim, która chciałaby oferować swoje usługi w Austrii musi w związku z tym po pierwsze utworzyć oddział w Austrii.

Uregulowanie to stanowi zdaniem Komisji ograniczenie swobodnego świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE. Komisja argumentuje, że również z orzecznictwa Trybunału wynika, iż wymóg posiadania siedziby w danym Państwie Członkowskim jest bezpośrednio sprzeczny ze swobodnym świadczeniem usług, ponieważ czyni niemożliwym świadczenie usług przez przedsiębiorstwa mające siedzibę w innych Państwach Członkowskich.

Zdaniem Komisji podniesione przez Republikę Austrii zarzuty — jak np. ochrona bezpieczeństwa publicznego lub ochrona pracowników i konsumentów — nie mogą usprawiedliwić tego ograniczenia swobodnego świadczenia usług. W myśl orzecznictwa Trybunału ograniczenie swobodnego świadczenia usług może bowiem zostać usprawiedliwione jedynie, o ile interes ogólny nie jest już chroniony przez przepisy, które znajdują zastosowanie do usługodawcy w Państwie Członkowskim, w którym ma on swoją siedzibę. Wymóg posiadania siedziby w danym państwie jest zważywszy interesy, które miałyby chronić nieproporcjonalny do zagwarantowania jakości nadzoru,

ponieważ ochrona bezpieczeństwa publicznego, względnie ochrona pracowników i konsumentów może zostać zrealizowana już za pomocą przewidzianego w Kesselgesetz systemu udzielania inspekcjom upoważnień i nadzoru nad nimi, bez konieczności wprowadzania wymogu posiadania przez przedsiębiorstwo siedziby w danym Państwie Członkowskim.

(¹) BGBl. nr 211/1992

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-263/05)

(2005/C 217/54)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 23 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. Kontantinidisa i L. Cimaglię, członków Służby Prawnej Komisji, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy przepis (art. 14 decreto legge [dekretu — ustawy] nr 138 z dnia 8 lipca 2002 r., który został następnie zatwierdzony przez ustawę nr 178 z dnia 8 sierpnia 2002 r.) wyłączający z zakresu zastosowania decreto legislativo [dekretu — ustawy] nr 22 z 1997 r. — stanowiącego transpozycję do włoskiego porządku prawnego dyrektywy Rady nr 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (¹) „zmieniającą dyrektywę 75/442/EWG (²) w sprawie odpadów” — substancje i przedmioty przeznaczone do unieszkodliwiania lub regeneracji, które nie zostały wyraźnie wyszczególnione w załącznikach B i C do decreto legislativo nr 22/97, a także rzeczy, substancje i materiały stanowiące pozostałości z produkcji, które posiadacz zdecydował się usunąć lub ciąży na nim obowiązek takiego usunięcia, w sytuacji gdy te rzeczy, substancje i materiały mogą być — lub rzeczywiście są — ponownie wykorzystywane w cyklu produkcyjnym lub konsumpcyjnym pod warunkiem, że nie są poddane wcześniejszej obróbce i nie stanowią one zagrożenia dla środowiska, jak również po wcześniejszej obróbce, która jednak nie stanowi działania [polegającego na] regeneracji takiego jak te, które zostały wyszczególnione w załączniku C do decreto legislativo nr 22/97, Republika Włoch uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 1 lit. a) dyrektywy 75/442/EWG o odpadach, zmienionej przez dyrektywę 91/156/EWG.